

SCHEILING FÉLIX

Újlatin nyelvek és kultúrák, portugál szakirány
BA, 3. félév
Eötvös Loránd Tudományegyetem
Bölcsészettudományi Kar

Témavezető:

Dr. Szijj Ildikó

tanszékvezető egyetemi docens, ELTE BTK

UTÓNEVEK BECÉZETT ALAKJAI A PORTUGÁL ÉS A MAGYAR NYELVBEN

Kulcsszavak: becézés; névtan; utónevek; önállósult becenevek; személynevek morfológiája

A dolgozatom célja a becézett utónevek sajátosságainak bemutatása a portugál és a magyar nyelv esetében. A munkám két fő részből áll: az első a becézés egyes alakulásmódjait vizsgálja, elsődlegesen morfológiai szempontból, a második az önállósult becenevek arányát, nemi megoszlását és alakulásmódjait elemzi a két nyelv esetében. Az alakulásmódok vizsgálatának szakirodalmi alapját Hajdú Mihály Általános és magyar névtan című munkája adta, míg a portugál nyelv esetében elsődlegesen internetes forrásokra hagytam, és a felhasznált példákat anyanyelvi beszélők segítségével ellenőriztem. Az önállósult becenevekre vonatkozó fejezethez a HUN-REN Nyelvtudományi Kutatóközpont Utónévkereső oldalának adatait, illetve a portugál Instituto dos Registos e do Notariado honlapján elérhető információkat elemeztem. A dolgozatom főbb megállapításai, hogy a becézés egyes alakulásmódjai jelentős átfedést mutatnak a két nyelvben, ám eltérő módon mennek végbe, és a magyar nyelvben több olyan ritka alakulásmód fordul elő, mely nem jellemző a portugálra. Az önállósult becenevek nagyobb arányban jelennek meg a magyar nyelvben, ugyanakkor ezek nemi megoszlása azonos a két nyelv esetében és a leggyakoribb alakulásmódok között sincs szignifikáns eltérés.